

Scenariile și ipotezele pot fi în fapt mult mai multe, dar ne oprim la acestea două, fie și pentru că nu suferim de „scenarită” și nici de boala conspirației, așa precum savanții, istoricii, cercetătorii și comentatorii „încropiți” care apar pe la TV. Vorbim de cei puși să povestească lumii, pe la *Discovery Chanel* sau *National Geographic*, ce farsă mare ne-a făcut Iisus (neînviind) și ce păcăleală mare este creștinismul.

M-am uitat deunăzi pe programul acestui atât de lăudat canal de televiziune (Discovery) și am văzut scris mare cât să sară în ochi: „*Codul lui Da Vinci, veridic? Sau reprezintă doar rezultatul unor cercetări confuze și al unor speculații? Analizăm afirmațiile lui Dan Brown și cunoaștem câțiva teoreticieni ai conspirației care cred că descendenții lui Iisus există și astăzi*”. Așadar, sunt invitați să-și dea cu părerea teoreticienii conspirației; creștinii nu au ce căuta în această ecuație și nu au dreptul la replică. Ba mai mult, acum, jurnalismul nu se face, când vine vorba de o controversă, cu opiniile părților, ci se face jurnalism unidirecțional – totul împotriva lui Iisus, totul împotriva creștinilor! Toate astea, în ideea de a dicta, de a păstra permanent controlul situației, de a manipula, de a intra agresiv și persuasiv în viața omului, călcând cu bocancii pe inima lui.

La primul punct merită remarcat că Scriptura avertizează asupra faptului că vor fi contestatari ai Învierii Domnului până în zilele noastre, căci se relatează limpede cum, pentru un pumn de bani, soldații au fost sfătuiți: „*Spuneți că ucenicii Lui venind noaptea, L-au furat... și s-a răspândit cuvântul acesta printre iudei, până în ziua de astăzi*” (Mt. 28, 13-15). Exprimarea „ziua de astăzi” arată profetic că în orice eră sau în orice ev vom găsi contestatari ai Învierii și chiar hulitori ai faptelor minunate ale Domnului (cu toate că acestea sunt atestate istoric). Autorul documentarului intitulat *The Lost Tomb of Jesus*, Simcha Jacobovici, este din Israel, născut în apropiere de Tel Aviv. Nu putem cunoaște dacă are sau nu vreun sentiment ostil vis a vis de Persoana Mântuitorului Hristos, fiindcă el nu a declarat ceva în acest sens. În baza celor declarate de Jacobovici nu se poate afirma cu tărie că acest regizor israeliano-canadian este un contestatar vehement al creștinismului, un inamic al lui Iisus. El și-a făcut treaba de săpător printre ruine, a aruncat bomba, și-a primit laurii, iar acum savurează victoria pe care crede că a obținut-o.

Ce se poate ști însă cu precizie este că ideea centrală a documentarului contestă nu creștinismul, ci realitatea Învierii Domnului. „*Nu există Înviere, și dacă există înviere (doar spirituală în opinia lor) nu ne-a adus-o Iisus Hristos*?”. Cam la asta se rezumă 86 de minute de documentar.

Aceste dezvăluiri care au îngrozit sute de mii de oameni au totuși meritul că adevăresc forța cuvântului biblic. Zgomotul de acum 2000 de ani făcut de cei ce L-au răstignit pe Iisus s-a menținut până astăzi și va fi actual pururea. Semnalăm din acele vremuri gravitatea faptului de a-L condamna la moarte pe Cel ce a venit să împlinească, nu să schimbe, și mai semnalăm că teza trupului furat și-a găsit în orice timp adeptii ei (Matei 28, 15). Ținând cont de „milenaritatea” ipotezei trupului furat, documentarul acesta nu ar trebui să ne șocheze, ci poate ar trebui să ne bucure faptul că Biblia are un cuvânt profetic atât de actual, unul care nu minte vreodată și nu moare.

A doua ipoteză este și mai rătăcită decât prima și își are un vag suport în unele „evangelii” gnostice, în unele scrieri necanonice și în cărți blasfemiatoare cum ar fi *Codul lui Da Vinci* a lui Dan Brown. „*Nemoartea*” lui Iisus pe cruce face parte dintr-un scenariu uluitor, care este mult mai grav în ce privește consecințele. Dacă Iisus nu a murit pe Cruce, ci doar a fost rănit și apoi vindecat, înseamnă că nu a făcut nimic pentru om, pentru lume. Era un interes în epoca apostolică să se spună că Iisus a trăit și după crucificare. Există un astfel de interes și în ziua de azi, fiindcă aceasta este calea cea mai ușoară de a huli misiunea lui Iisus pe pământ, opera de mântuire a întregului neam omenesc și filiația divină. E simplu, în opinia lor: „*Dacă Iisus nu a murit răstignit, înseamnă că nici nu S-a jertfit și că orice jertfă a creștinului în a obține mântuirea este în zadar*”.

Mai departe! Perspectiva căsătoriei dintre Iisus și însoțitoarea apostolilor, Maria Magdalena – un presupus eveniment care se leagă tot de logica murdară a scenariului „morții aparente” – deschide calea nu spre adevăr, ci spre un basm ieftin, spre o legendă blasfemiatoare, spre un banc sinistru.

Să nu înțelegem cumva că nunta este ceva rău. Dimpotrivă, nunta a fost binecuvântată de Iisus. Din ce se cunoaște în Cana, unde Iisus a participat la o nuntă și unde a săvârșit prima Sa minune atestată

biblic, în cinstea transformării apei în vin și a Persoanei dumnezeiești Care a călcat în acele locuri, s-a ridicat o biserică. Vom reveni asupra acestor subiecte: Maria Magdalena, căsătoria și semnificația ei, castitatea⁶, ca semn al desăvârșirii întru curățenie trupească și spirituală.

Mai remarcăm în acest punct că Iisus a trăit într-o epocă în care atât evreii cât și romanii⁷ aveau dezvoltate mijloace de comunicare. În vremea lui Iisus au existat istorici, scribi și scripte. E de la sine înțeles că o atare căsătorie între Iisus și o femeie nu putea trece neobservată. Având și adversari înfocați, pare verosimil că tot mai multă lume în epocă se interesa de activitatea Lui. Apoi o nuntă a lui Iisus cu o femeie nu s-ar fi putut petrece decât în ritualul iudaic, unul care este extrem de complex. Ritualul de căsătorie este în legătură cu cultul strămoșilor pe care iudeii l-au avut din vremuri imemorabile, de la Avraam și până în vremea lui Iisus. În ritualul căsătoriei, la evrei, rudele miresei o însoțeau pe aceasta de la casa tatălui ei la casa mirelui⁸. Nicio fată nu se căsătorea fără binecuvântarea părinților, în special a tatilor. E de prisos să spunem că o astfel de procesiune ce ținea de tradiții evreiești cu vechime, nu ar fi putut scăpa neobservată. Cum au putut Iisus și Maria Magdalena să se căsătorească fără ca nimeni să știe și să observe, în plină epocă în care toată lumea era cu ochii pe Iisus, e foarte greu de răspuns. De aceea, Dan Brown în *Codul lui Da Vinci* și Simcha Jacobovici în acest documentar, nefiind în stare să dea un răspuns concret, apelează la fantezie. Noi vorbim însă de lucruri, tradiții și fapte reale în epocă, nu ne folosim de fantezii și invenții mincinoase.

Pe de altă parte, la fel de puternic impregnat în conștiința neamului evreiesc era cultul strămoșilor. În ce consta acest ritual? Se numărau spițele, neamurile și care din cine se trage. Se întocmea ceea ce se cheamă astăzi arborele genealogic. Mântuitorul Însuși a avut parte de întocmirea unui astfel de arbore genealogic, după cum stau mărturie începuturile Evangheliilor scrise de Matei (1,1) și Luca (3,23-38). Atunci devine și mai clar că evreii aveau pe lângă ei oameni special formați să scrie și să întocmească aceste șiruri de strămoși. Prin urmare, la iudei o nuntă nu se putea face în secret, ci era un eveniment consemnat de care trebuia să ia cunoștință întreaga comunitate. Prin absurd, să zicem că evreii nu au consemnat presupusa căsătorie a lui Iisus cu o femeie.

Evenimentul nu le-ar fi scăpat însă romanilor care aveau o moralitate în cădere, dar o civilizație înfloritoare. Puține popoare au avut în perioada apostolică și în primul secol de după, un Iosif Flaviu, cărturari și savanți precum Tacitus, Pliniu cel Bătrân, Pliniu cel Tânăr, așa cum au avut romanii în imperiu. Iosif Flaviu a fost un cărturar interesat de toate zbaterile, împlinirile, prefacerile și năzuințele poporului evreu⁹. Romanii aveau scribi și scripte și consemnau riguros ce se întâmplă în imperiu. Este adevărat că nu avem o abundență de documente referitoare la viața lui Iisus Hristos, ci unii ar spune dimpotrivă. Acest lucru se explică prin faptul că la începuturile creștinismului nimeni nu pune la îndoială istoricitatea lui Iisus Hristos. „Inițiativa de a se îndoii asupra acestei istoricități a lui Iisus, avea să fie rezervată unei critici dezlănțuite și tendențioase din vremurile moderne” spune J. Duquesne¹⁰

Mai este cert că o căsătorie între Iisus și o femeie nu putea să le scape romanilor neobservată, mai cu seamă că Iisus a apărut în fața conducătorului roman Pilat pentru anchetă. La judecată a fost acuzat de mai marii evreilor că se numește pe Sine împărat și Fiul al lui Dumnezeu. Pilat nu dorea să se amestece prea mult în controversele religioase ale evreilor, dar avându-L în față pe Iisus pentru a-L interoga în vederea condamnării, ar fi putut să fie contrariat de faptul că un om înșurat pretinde că împărăția lui este cea din cer (însemnând aici o sfințenie egală cu a lui Dumnezeu). Pilat l-ar fi putut aminti că dacă e așa curat, sfânt și dumnezeiesc, cum de este (și nu Se deosebește, așa ca Ioan Botezătorul prin castitate și viață lipsită de plăceri) mai degrabă un om obișnuit, nevastă având.

Dar, nu! Pilat a dat dispoziție ca Omul să fie eliberat negăsind în El nicio vină. Ba mai mult, Pilat din Pont era absolut convins că Iisus, Cel pe Care îl are în față, este un om deosebit de toți și că are ceva dumnezeiesc în El. Iisus nu Se comporta cu disperarea unui om obișnuit care este condamnat la moarte, care țipă, urlă și face orice ca să-și scape pielea. Vina care l-a atribuit lui Iisus era una de natură religioasă. Dacă Pilat ar fi la interogatoriu un om înșurat atunci mai mult ca sigur nu l-ar fi chestionat atât de mult timp, ci ar fi dat dispoziție să se dea sentința după placul arhierilor evrei și gata! Însă Pilat stă de vorbă cu Iisus îndelung, pricepe că are în față un om de la Dumnezeu, începe

chiar să-și pună întrebări despre viață și adevăr, și mai apoi dorește să-L scape de condamnarea dată în sinedriu.

Pilat însă se afla, pe de o parte, sub presiunea fanatismului religios afișat de evreii care îl vroiau pe Iisus mort, iar pe de cealaltă, ascultând de soția sa Claudia Procula (cea căreia i s-a revelat în vis firea dumnezeiască a Mântuitorului, aspectul de Om curat și drept¹¹), dar și de glasul inimii, nu ar fi vrut să-L condamne, conștient fiind că are în față un sfânt. Fiind judecat, anchetat și cercetat și de sinedriu și de romani s-ar fi descoperit că este căsătorit în ascuns și i s-ar mai fi dat o vină în plus. Această vină nu i s-a dat, semn că Iisus trăia în cea mai desăvârșită castitate.

În acest sens, scenariul (bolnav) că între momentul condamnării și execuția de pe Golgota, Iisus s-ar fi lăsat ispitit de o femeie,¹² este cu atât mai neverosimil. Din momentul condamnării și până la răstignire, Iisus nu avea răstimpul și posibilitatea să Se căsătorească. E șocant că în mintea celor bolnavi de scenarii și a adversarilor înverșunați ai creștinismului, Iisus a mai trăit și după ce a fost răstignit. După ei, Mântuitorul, pe Cruce a avut o moarte aparentă. Mergând din probabilitate în probabilitate, ei ne mai spun că „Iisus” s-a însurat și că probabil a avut cu femeia sa și un copil (fată - după Dan Brown, băiat - după documentarul lui Jacobovici).

Răutatea ancestrală a omului merge aici atât de departe, încât simți nevoia să exclami ca Ștefan arhidiaconul, pe când era ucis cu pietre pentru „vina” de a-L fi mărturisit pe Hristos: „*Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!*” (Fapte 7,60).

Între realitatea Învierii lui Hristos și falsul Mormânt al lui Iisus

Zgomotul antihriștilor care au negat Învierea încă de acum douăzeci de veacuri, a devenit mult mai pregnant în ultimii ani. Acest zgomot poate avea ca efect răstăcirea multora de la dreapta credință. Nil Athonitul vede această răcire a relației om-Dumnezeu ca fiind un semn al vremurilor de pe urmă.

Dacă ne gândim mai bine, s-a dat într-un fel startul ultimei mari confruntări dintre oameni. Se tot vorbește de un război având motive religioase sau poate etnice. Războiul acesta aflat în stadiul incipient - bazat acum doar pe declarații și atacuri mișelești; atacuri aprig susținute prin publicații, literatură, filme, show-uri de televiziune - nu este unul de care să nu știm. Despre această confruntare cu tentă apocaliptică profetește chiar Mântuitorul: „*Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie... căci se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție... atunci mulți se vor sminti și se vor vinde unii pe alții*” (Matei 24, 6-10).

Sminteala aceasta poate veni și din îndoială. Căci ce urmăresc oare Cameron și Jacobovici cu documentarul lor? Aș zice că nu vor neapărat să ne spună: „...nu mai credeți, fiindcă nu există Dumnezeu”, ci vor mai ales să strecoare îndoiala. Sunt păreri, în opinia mea greșite, care susțin că acest vuiet iscat de presupusul mormânt al familiei unui anume „Iisus” nu este decât o reglare de conturi între evrei și creștini. Calea războiului nu o să aducă niciodată pace în inimi, iar Iisus este Dumnezeul care aduce pacea și pentru evreu și pentru creștin. Chiar dacă unul iubește mai puțin și celălalt mai mult, Iisus îi iubește pe toți la fel. Mai sunt unii care afirmă că nu trebuie blamați cei care au ieșit în față cu acest documentar, fiindcă în definitiv ei ne arată niște morminte fără valoare. Conform acestor opinii, sunt de condamnat cei care i-au îndemnat să facă asta, probabil liderii religioși.

Aici se deschide însă un tărâm favorabil speculației și asta mai ales pentru că tenta documentarului prezentat de *Discovery Chanel* nu mai este științifică; a depășit sfera științificului pentru a se ancora puternic în religios. Cu armele științei ei descifrează credința (un lucru utopic de altfel). Cu știința lor vor să ne facă să credem în altceva decât ce s-a crezut până acum. Dar ce să fie acel altceva? Suntem invitați să credem în zeul lor, care nu știm precis care este. Ori este unul din Vechiul Testament, ori proorocii, ori un mare conducător. Ori să credem în zeul numit „Hollywood”?... Sau să ne închinăm la arginții mulți proveniți din cartea recent lansată sau din filmul vizionat de sute de milioane de oameni!?... Ori în demonul care dă de lucru permanent oamenilor spre gâlceavă!?...

Cu toate astea, cred puternic că nu trebuie să cădem noi, creștinii, în această capcană și să pornim lupta și ura împotriva unei etnii sau împotriva unei comunități religioase. Hristos ne-a arătat ce mare este legea iubirii. E bine să ne rugăm pentru cei ce greșesc, e bine să ne rugăm pentru pace și liniște. E bine să ne rugăm ca, în pofida răutății care își face loc în viața noastră zi de zi, noi să fim mai buni, mai credincioși, mai toleranți, de la zi la zi.

E adevărat, scandalul peșterilor din Israel este iscat de un evreu și de un regizor american. Vorbim de James Cameron care face parte din selecta trupă a regizorilor premiați cu „Oscaruri”, în marea lor majoritate tot evrei. Un resentiment, ura, revolta ne-ar întoarce însă nu împotriva unei etnii, a unui popor, ci ne-ar întoarce împotriva lui Hristos Însuși. Oare nu ne-a lăsat Iisus poruncă: „*Lege nouă vă dau vouă. Să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi*”¹³? Cum aplicăm această iubire și asupra celor care ne fac rău constant, e mai greu de răspuns. Dacă nu le putem face vrăjmașilor un bine, măcar să nu le facem rău. Dacă nu putem să-i iubim - fiindcă iubirea nu vine cu de-a sila, ci din inimă - măcar să ne rugăm pentru ei (Hristos ne îndeamnă să-i binecuvântăm pe cei ce ne blestemă).

Sunt și lucruri bune în acest documentar, cum ar fi aspectul că mulți care se îndoiau că Iisus a existat și că a fost sau nu a fost și o persoană istorică – crezând fără tăgadă ce li se spune prin zeul televizor - s-au lămurit asupra istoricității Mântuitorului. Dacă a existat înseamnă că El a făcut și propovăduire. Dacă a făcut propovăduire, înseamnă că aceia care L-au ascultat au început să creadă în Dumnezeu. Și dacă mulți au început să creadă, în mod automat au început să se și vindece, ba de neputințe ale trupului, ba de cele ale sufletului. Și astfel de raționamente pot continua, pe un făgaș care să ne dezvăluie că acest documentar are și ceva pozitiv în el.

Pentru cei care cred cu adevărat în Iisus și în lucrările Lui, documentarul poate avea efectul unei redeșteptări benefice a conștiinței. Ne vom întreba firește: „Cum a fost Învierea? De ce a fost Învierea? La ce ne-a folosit Învierea? De ce celebrăm de sute de mii de duminici Învierea? Cu ce scop Iisus le-a dat tuturor Învierea?” Și așa mai departe...

Documentarul lui Jacobovici vine cu o dovadă șubredă a neînvierii lui Hristos în fața unui potop de dovezi ale învierii reale a Mântuitorului. Prezint aici, pe scurt, câteva dovezi și aspecte ale realității Învierii lui Iisus. Motivația pentru care am ales enumerarea pe scurt, vine din dorința de a nu fi scolastic, din dorința de a evita discursul demagogic, de a mă rupe de imaginea habotnicului sadea, de a arăta că Duhul este liber. Sau poate din dorința de a arăta că nu sunt îndochinat până în măduva oaselor, așa cum cred și afirmă unii¹⁴. Iată aceste aspecte și dovezi ale Învierii lui Iisus – o parte dovezi văzute, o altă parte dovezi nevăzute - pe care sunt convins mulți le vor găsi greu de contestat:

- dacă Iisus nu ar fi înviat și nu s-ar fi arătat după Înviere, Apostolii nu ar fi ieșit cu curaj la propovăduire primejduindu-și viața;

- îndoiala, nepriceperea, nemintea, personalitatea ștearsă, nedarul vorbirii, lipsirea de dinainte de Înviere, s-au transformat pentru Apostoli, după Înviere, în special după Cincizecime, în credință mucenicească, pricepere arhierească, înțelepciune în duh, personalitate puternică și impetuoasă, putere de a predica, harisme uluitoare;

- la doar două luni de la răstignirea lui Iisus, mulți dintre evrei au devenit creștini¹⁵; vorbim poate de aceiași evrei care au strigat mai devreme : Răstigniți-L, răstigniți-L!;

- de unde niciunul dintre Apostoli nu reușea o minune cât de mică înainte de Înviere, după aceasta, plini de har devenind, au reușit să facă mai multe și mai slăvite minuni¹⁶ chiar și decât Învățătorul lor;

- de unde Apostolii vedeau o stângăcie în a-I sluji lui Hristos, dintr-o dată, după Înviere, ei au știut cu precizie cum să slujească Adevărului, unde să se ducă, ce să facă, ce să spună, cum să aducă lumii Evanghelia;

- de unde reușeau înainte de Înviere convertiri cât să le numeri pe degete, după Înviere, Apostolii au reușit să întărească biserica recent înființată, să aducă în ea mii de suflete și au început să organizeze cultul;

- de unde Apostolii nu știau ce zi anume îi unește, ce zi trebuie cinstită - umblând mai înainte prin sinagogi (sâmbăta) - după Înviere au început să organizeze cultul Duminică, tocmai în jurul acestui eveniment atât de important pentru omenire – Învierea Domnului;

- de unde în momentul Patimilor, Apostolii aveau conștiințele abătute, triste și aproape moarte, după Înviere conștiințele lor au căpătat lumina harului dumnezeiesc, au primit veselie în a sluji Adevărului, au înviat;

- Învierea lui Iisus a avut ca efect direct și irepetabil (dacă este să ne referim la metodele de a chema oameni la credință¹⁷) și învierea conștiinței în miliarde de oameni¹⁸;

- de unde Apostolii înainte de Înviere se înghesuiau pentru a propovădui sau pentru a-I da posibilitatea Mântuitorului să predice prin case mici, după Înviere au început să predice în case particulare de rugăciune (dar și în catacombe), mai apoi în basilici și biserici. Bisericile sunt astăzi de ordinul milioanelor, ca număr;

- de unde înainte de Înviere ucenicii, avându-L pe Iisus printre ei nu au avut unanimitate - fiindcă unul dintre Apostoli a trădat -, după Înviere, Hristos arătându-li-Se, Apostolii au crezut în unanimitate în adevărul despre Persoana și lucrările Lui;

- învierea lui Lazăr s-a petrecut cu giulgiuri cu tot, așa cum fuseseră utilizate pentru îngropare; cea a lui Iisus s-a petrecut altfel, lăsând giulgiul și sfânta mahramă, ca semn că El a trecut în altă lume eliberat, dezlegat¹⁹

- de unde arhieriei și cărturarii dintre evrei râdeau înainte de Înviere de valoarea sufletului lui Hristos, Acesta fiind vândut pentru 30 de arginți, după Înviere s-au făcut atâtea biserici, multe înbrăcate în aur, încât toți contabilii lumii de s-ar strânge, nu ar reuși vreodată să calculeze care mai este acum valoarea sufletului lui Hristos²⁰

- dacă Învierea nu este un adevăr, credeți că sute de mii de mucenici în trei secole de persecuții și prigoană și-ar fi dat viața pentru o minciună?

- dacă învierea tuturor este o realitate immanent umană, simțită, dovedită, nativă (așa cum spune Eccleziastul - „Dumnezeu a pus veșnicia în inimile oamenilor”), este absurd și sub demnitatea umană să susții că Iisus, Cel Care ne-a dat Viața nu a înviat. Căci și el este Om adevărat;

- aparițiile lui Hristos de după Înviere nu sunt năluciri, ci realități; o dovadă puternică fiind aceea că mărturiile despre aceste apariții date de oameni normali au dat un elan și o credință întregii comunități, așa explicându-se faptul că în Ierusalim sau în Damasc comunitățile creștine s-au constituit cu multă ușurință. Numai mărturisirea insistentă a unor martori ai aparițiilor lui Hristos putea fi temeiul pentru întemeierea acestor comunități²¹;

- o altă dovadă a Învierii sunt sfintele moaște. Trupurile sfinților care au acțiune revelatoare, vindecătoare, mântuitoare asupra credincioșilor s-au învrednicit din bunătatea lui Dumnezeu să rămână nestricăcioase; în același timp acțiunea sfântului respectiv este divină, cerească și providențială²² (cine poate nega minunile făcute și azi de Sfântul Spiridon, de Sfântul Nicolae, de Sfântul Vasile, de Sfântul Nectarie de Eghina sau la noi în țară de Sfântul Dimitrie, Sfintele Paraschiva și Filoftea...!?!);

- o altă dovadă/recunoaștere a Învierii este faptul că anul 1 d.Hr. este recunoscut ca primul an al noii ere pe întreg globul pământesc²³;

- Învierea este susținută de Evangheliile (chiar și de apocrife), de martorii învierii, care cu greu pot fi numărați, de documente istorice și literare, de Sfânta Tradiție²⁴, de farisei și chiar de majoritatea ereticilor;

- Învierea este adevărată fiindcă viața este adevăr, fiindcă biruința vieții asupra morții este o condiție immanentă a omului „născut din Hristos”. Fără înviere, încă de la naștere, ne-ar fi nesuferită tuturor alergarea spre moarte. Toma d'Aquino subliniază că o dovadă a nemuririi sufletului este faptul că omul are dorința veșniciei între dorințele sale naturale²⁵. Aristotel spune despre suflet că este nemuritor, fiindcă se aseamănă cu cele nemuritoare. Nemurirea și taina învierii sunt în general greu de înțeles, fiindcă nu pot fi demonstrate prin analogii. Aceasta se verifică cu atât mai mult cu cât Învierea lui Hristos este un fapt fără analogie în toate faptele istorice. E. Troeltsch²⁶ afirmă că lipsește orice posibilitate a verificării Învierii prin mijloace istorice.

De contrariul realității Învierii Domnului vor să ne convingă realizatorii documentarului intitulat cu pompă *Mormântul familiei lui Iisus*. Ei vor să explice adevăruri de credință cu mijloace reci, științifice. Abordând o astfel de tratare, apelând la metode științifice pentru a explica ceea ce este mai presus de știință, se formează un tărâm favorabil controversei. Vor exista mereu controverse legate de Iisus, de actele soteriologice în general, fiindcă se uită adeseori că Iisus este meta-istorie²⁷, este peste toate științele, este mai presus de toate definițiile și atributele²⁸ pe care I le cunoaștem și cu ajutorul cărora Îl recunoaștem. Prin Învierea Sa, Iisus a intrat într-o lume nouă, în care nu există istoricitate²⁹.

Preotul Gheorghe Calciu Dumitreasa, într-o conferință pe tema Învierii Domnului, spunea așa: „*Tinere prieten, pot să-ți înșir dovezile biblice ale Învierii, pot să te trimit la mormânt cu Petru și Ioan, ca să vezi cum a ieșit Iisus din giulgiuri, fără să le strice forma, sau din piatră, fără s-o spargă; pot să-ți spun, ca pe apă, toate arătările Lui în fața apostolilor, a ucenicilor și a sfinților. Toate sunt, în gura mea, fum și ceață, dacă Duhul lui Dumnezeu nu vorbește prin mine. Hristos a înviat în inima ta înainte de a ți-o spune eu sau altcineva. Și tu știai acest lucru și l-ai confirmat, asemenea gardianului meu, atunci când ai strigat din adâncul convingerii neargumentate: „Adevărat a înviat!”. Nu alerga după spectacole; nu alerga după minuni ieftine făcute pe scenă; nu alerga la bolboroselile fără sens ale sectanților; vorbele lor neînțelese sunt șerpi care le ies din gură! Nu alerga la teatralitatea predicării unora ca aceștia; toate sunt minciuni, toate sunt armele ascunse ale satanei! Mergi la cel mai simplu dintre adevăruri, la cel mai neargumentat și mai de neargumentat: **Hristos a înviat! Adevărat a înviat!**”³⁰*

Semănătorii de confuzie, îndoială și răutate

Bomba începutului de an, detonată în februarie 2007, are totuși o direcție precisă. Documentarul „sarcofagelor de la Talpiot”, un film făcut pe seama unor morminte dintr-o periferie a Ierusalimului, vrea să dinamiteze întreg sistemul închegat, întemeiat, cizelat de creștini în baza cuvintelor lui Iisus (în baza cuvintelor Evangheliei). Același documentar își țipă însă neputința când se agață cu disperare și de ultima scamă care ar fi dat o asemănare cu Biblia, doar-doar o părea ceva veridic din tot ce se îndrugă pe acolo. În contactul cu acest film, întreg eșafodajul simțirii creștine care a contribuit la o teologie pusă la punct în baza adevărului și Revelației divine de necontestat, în opinia unora se clatină, în opinia altora se întărește. Inamicii creștinismului se bucură, inima creștinului se întristează. Reacțiile presei la zgomotul făcut tot de presă au fost și sunt prompte. Un articol îl amendează pe celălalt. S-au făcut tabere, fronturi de lucru și de luptă. Vorba unui părinte: „*Știe el, demonul, să ne ocupe vremea și să ne dea de lucru!...*”.

Există însă un paradox valabil dintotdeauna, nu numai pentru acest început de mileniu; cu cât se scrie în presă negativ despre ceva, cu atât acel eveniment capătă notorietate, succesul de marketing al evenimentului criticat este garantat; răul se confundă cu binele, iar binele cu răul; acuzații se transformă în victime (chiar dacă fac rău), victimele se transformă în acuzatori (chiar dacă doresc binele), cel care vorbește rău este privit bine, iar cel care vorbește bine este privit rău ș.a.m.d.

De remarcat că o reacție violentă, un afront, o opinie vehementă pe tema acestui documentar va naște însutit, într-o fracțiune de secundă, reacții și mai violente, afronturi și injurii, vehemență, opinii radicale. Deja în unele țări au apărut proteste împotriva difuzării acestui documentar anticreștin; se cere interzicerea difuzării lui, li se cere realizatorilor filmului să-și ceară scuze public pentru impertinența de a se prezenta sub auspiciile unui „mare act de știință”, un alt mare fals³¹.

Cred însă că interzicerea filmului nu este o soluție. O soluție radicală atrage după sine atitudini radicale; astfel, omul - împins de curiozitate ancestrală - se va uita la documentar, chiar dacă va pleca de la premisa că îi este total nefolositor. Un cunoscut teolog și scriitor român, Danion Vasile, avansa ideea că dacă pui pe un lucru eticheta „interzis” cu atât mai mult omul își va dori contactul cu lucrul acela, pentru că trăim într-o lume a contrariilor. Omul din ziua de azi caută în permanență să-și hrănească ego-ul (uitând cu desăvârșire de aproapele). Se poartă să fii rebel, nesolidar, autoritar, insolent, „altfel”, „anti”, „super”, „cool”³² și celelalte. În ziua de azi trebuie să fii *trendy*. E neapărat!

Aș zice că nu e rău să încerci să fii altfel atunci când, de pildă, dorești să-ți dezvolt personalitatea. Dacă prietenii tăi merg la internet-cafe ca să piardă timpul, tu poți să fii nesolidar și să te duci la bibliotecă să răsfoiești o carte. Dacă prietenii tăi strâng bani pentru un chef monstruos, tu poți, de pildă, să fii rebel și să strângi bani ca să ajuți un bolnav să facă o operație în străinătate. Dacă prietenii tăi spun, fără să aibă vreo autoritate, că Biblia e scrisă de un om și că toate religiile sunt bune, tu poți să ai autoritate și să explici cu exemple vii că Biblia e scrisă de Duhul Sfânt prin oameni care au căutat sfințenia și că rostul religiei este să te ducă la mântuire... Devine clar că, în contextul în care un sistem religios îți periclitează mântuirea, afirmația „toate religiile